vers VOOR vers

LEZING 1
36 MINUTEN

OBADJA

1

Gods oordeel over Edom vanwege zijn hoogmoed en zijn verraad aan broedervolk Israël.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/obadja/1

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Edom en Israël: de nakomelingen van twee broers	2 min	3
2	Edoms verraad en ondergang	3 min	4
3	Jakob liefgehad en Ezau gehaat	4 min	5
4	De hoogmoed van Edom en de koning van Babel	3 min	7
5	Hoe Lucifer een eigennaam werd	2 min	9
6	Hemelhoog verheven en neergeworpen	3 min	10
7	Edom wordt geplunderd en verraden	3 min	12
8	De wijzen van Edom en hun ondergang	5 min	14
9	Edoms geweld en Gods vergelding	4 min	17
10	Israëls herstel en de verovering van Edom	3 min	20
11	Het koningschap van Jezus Christus	4 min	22
	Om verder te lezen		24

1

Edom en Israël: de nakomelingen van twee broers

We zullen kort naar Obadja kijken. Het is het kortste boek van het Oude Testament. Net als Jona en Nahum is het een profetie tegen een heidens volk in plaats van tegen Israël. Dat heidense volk is in dit geval niet Assyrië, zoals bij Jona en Nahum, maar Edom.

De Edomieten waren wat hun familie betreft nauw verwant aan Israël, omdat Edom van Ezau afstamde. Hij heette ook Edom. Het woord Edom betekent rood, en de naam Ezau betekent harig. In Genesis wordt ons verteld dat toen de tweeling, Jakob en Ezau, geboren werd, Ezau helemaal bedekt met rood haar ter wereld kwam. Dus noemden ze hem harig, Ezau. Later noemden ze hem rood, waarschijnlijk deels vanwege het rode haar, maar ook omdat hij zijn eerstgeboorterecht verkocht voor wat rode linzen. Dat is eigenlijk de reden die wordt gegeven waarom hij Edom werd genoemd. Omdat hij bedekt was met rood haar, zou hij ook de bijnaam Rooie kunnen hebben gekregen. Mensen met rood haar krijgen soms de bijnaam Rooie.

Ezau was de tweelingbroer van Jakob. Jakob werd Israël, en Jakobs twaalf zonen werden de twaalf stammen van Israël. Het volk Israël kwam dus voort uit de ene tak van die familie, en het volk Edom kwam voort uit de andere tweelingbroer. Zowel Edom als Jakob stamde af van Abraham en Izak. Ze waren de zonen van Izak. Ze hadden een nauwe genetische familieband, maar wat onderlinge sympathie betreft stonden ze nooit dicht bij elkaar. De Edomieten waren altijd vijandig tegenover Jakob. Er is eigenlijk nooit een tijd geweest waarin ze bevriende volken waren. Edom was hun buurvolk in het zuidoosten, en op een gegeven moment werden ze door Israël onderworpen. Eigenlijk meer dan eens. Ze waren gewoon nog een vijandige macht in het gebied. Ik neem aan dat ze als heidenen werden beschouwd, ook al waren ze bloedverwanten van Israël.

2

Edoms verraad en ondergang

Toen Juda in 586 voor Christus door de Babyloniërs in ballingschap werd gevoerd, hadden de Edomieten, van wie je zou hopen dat ze enig medeleven zouden tonen met hun broedervolk Israël, in werkelijkheid geen enkel medeleven met hun broedervolk Israël. Ze verkneukelden zich en waren blij dat Juda door de Babyloniërs was verwoest. Ze namen zelfs deel aan de plundering van de stad Jeruzalem. Toen Jeruzalem viel, kwamen de Edomieten samen met de Babyloniërs naar binnen en plunderden met hen mee. Obadja beschouwt wat Edom Juda hiermee aandeed als heel onbroederlijk, om het zacht uit te drukken, en ronduit immoreel. Het oordeel over Edom is waar Obadja het over heeft.

Hoewel Edom de Babyloniërs hielp om de stad in 586 voor Christus te plunderen, kwamen de Babyloniërs vier jaar later terug, vernietigden de Edomieten en voerden hen in ballingschap. Dit is ongetwijfeld geschreven tussen die twee gebeurtenissen: tussen 586, toen de Edomieten Jeruzalem plunderden, en 582, toen Edom zelf werd geoordeeld doordat de Babyloniërs binnenvielen. Obadja verwijst terug naar wat de Edomieten hadden gedaan door zich heel onbroederlijk tegenover Juda te gedragen, maar voorspelt ook de vernietiging van de Edomieten zelf.

Interessant genoeg werden de Edomieten, toen ze in ballingschap waren gevoerd, nooit meer als volk hersteld. Er woonde een overblijfsel van hen in het zuidelijke gebied van Juda. Daarheen waren ze blijkbaar gevlucht in de tijd dat de Babyloniërs Edom binnenvielen, en daar waren dus nog wat Edomieten. Maar in het jaar 126 voor Christus overwon een Judese leider, Johannes Hyrcanus, de Edomieten en lijfde hen bij Juda in. Dit is tijdens wat we de intertestamentaire periode noemen, na de afsluiting van het Oude Testament, vóór het begin van het Nieuwe Testament. Daar zit vierhonderd jaar tussen. In het laatste deel van die vierhonderd jaar overwon deze Joodse leider, Johannes Hyrcanus, de Edomieten en lijfde hen bij Juda in. Zo werden de Edomieten onderdeel van het volk van de Joden, maar ze verschilden etnisch van hen. Ze werden door Juda onderworpen.

De laatste bekende Edomitische familie, omdat ze wel opgingen in de bevolking enzovoort, was de familie van Herodes. Herodes de Grote, die in Israël regeerde toen Jezus werd geboren, was door de Romeinen aangesteld als koning van Israël, of koning van Juda, koning van de Joden. De Joden hadden er een hekel aan. De Joden hadden er een hekel aan dat een Edomiet over hen regeerde. Herodes de Grote stierf, en verschillende van zijn zonen heetten Herodes Antipas, Herodes Agrippa, enzovoort, Herodes Archelaüs. Deze Herodessen waren de laatste familie van Edomieten waarvan het bestaan bekend is. Toen hun familie uitstierf, stierven de Edomieten uit. Er zijn tegenwoordig geen Edomieten meer. Obadja spreekt daar inderdaad over, hij spreekt er inderdaad over dat ze als volk zouden uitsterven.

3

Jakob liefgehad en Ezau gehaat

Ik wil op iets interessants wijzen bij een latere profeet, bij Maleachi, omdat het een bekende en vaak aangehaalde uitspraak over Edom is. Die uitspraak staat in Maleachi hoofdstuk 1. Ik vermoed dat de passage zo bekend is omdat Paulus die in Romeinen 9 aanhaalt. Het gaat over Israël en Edom. In Maleachi hoofdstuk 1, vers 2, zegt God tegen Israël:

Hij zegt:

> Ik heb u liefgehad, zegt de HEERE, maar u zegt: Waarin hebt U ons liefgehad? Was Ezau niet de broer van Jakob? spreekt de HEERE. Toch heb Ik Jakob liefgehad,
>
> MALEACHI 1:2

Deze uitspraak haalt Paulus in Romeinen 9 aan:

> Zoals geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.
>
> ROMEINEN 9:13

Mensen denken soms dat hiermee wordt gezegd dat God de man Ezau haatte en de man Jakob liefhad. In zekere zin zou je kunnen zeggen dat Hij dat deed, maar dan als we denken aan de manier waarop de volken die later uit hen voortkwamen werden behandeld. Ezau zelf, de man, had eigenlijk een behoorlijk goed leven en, voor zover we weten, een tamelijk vredige dood. Maar zijn kinderen, zijn familie, woonden in wat het gebergte Seïr werd genoemd.

Net zoals Israël uiteindelijk Kanaän veroverde en het land Kanaän het land van Israël werd, zo was het gebergte Seïr het land van de Horieten geweest, gewoon een heidens volk. En het volk van Ezau veroverde de Horieten en verdreef hen, net zoals Israël dat met de Kanaänieten deed. Zo werd het land van de Kanaänieten het land van Israël, en het land van de Horieten, het gebergte Seïr, werd Edom.

De hoofdstad van Edom was de stad die Sela of Petra heette, een rotsstad, en ze konden zich heel gemakkelijk tegen indringers verdedigen. Ze voelden zich behoorlijk veilig, omdat hun rotsstad Petra steile rotswanden langs een nauwe doorgang had. Die was gemakkelijk tegen indringers te verdedigen, een beetje zoals de verdedigers van Troje die daar in de nauwe doorgang de aanvallers afweerden. Maar hun woningen waren hoog in de wanden van die rotsen uitgehouwen, waar iemand hen heel moeilijk zou kunnen bereiken. Dus doordat ze hun woningen hoog op deze rotswanden hadden gemaakt en deze gemakkelijk te verdedigen nauwe kloof hadden, waar vijanden doorheen moesten komen, voelden ze zich heel veilig. Het maakte hen zelfs overmoedig: andere volken zouden misschien door de Babyloniërs veroverd worden, maar zij niet. En toch werden ze veroverd. Dat is iets waar Obadja over spreekt.

Wanneer Maleachi nu zegt:

> Ik heb u liefgehad, zegt de HEERE, maar u zegt: Waarin hebt U ons liefgehad? Was Ezau niet de broer van Jakob? spreekt de HEERE. Toch heb Ik Jakob liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat. Ik heb zijn bergen gemaakt tot een woestenij, en zijn erfelijk bezit prijsgegeven aan de jakhalzen van de woestijn.
>
> MALEACHI 1:2-3

dan heeft hij het niet over de persoon Jakob of de persoon Ezau. Hij heeft het over het volk van Jakob, Israël, en het volk van Ezau, Edom. Beide volken waren in ballingschap weggevoerd toen Maleachi schreef. Ze waren allebei weggevoerd, maar Israël was door God hersteld. Ze waren teruggekeerd en hadden hun volk weer opgebouwd. De Edomieten niet. En dat is dus wat dit betekent:

Van Jakob heb Ik gehouden, Ezau heb Ik gehaat.

Over Edom zegt Hij:

Ik heb zijn bergen verwoest en er een verlaten gebied van gemaakt.

Enzovoort. Dat deed Hij ook met Israël, maar Hij liet Israël later herstellen, nadat de Babyloniërs ten val waren gekomen. De bergen van Edom lagen in de tijd van Maleachi nog steeds woest. Hij zegt dus dat dit een teken is van Gods ongunst tegenover het volk van Edom en van Zijn gunst tegenover het volk van Jakob.

4

De hoogmoed van Edom en de koning van Babel

Als we gewoon naar het boek zelf kijken, staat er:

> Het visioen van Obadja. Zo zegt de Heere HEERE over Edom: Een bericht hebben wij gehoord van de HEERE, en een gezant is uitgezonden onder de heidenvolken: Sta op! Laten wij tegen Edom opstaan ten strijde!
>
> OBADJA 1:1

Het volk dat hier tegen Edom optrekt, is in dit geval Babel. Juda was op dat moment al in ballingschap weggevoerd, maar Edom was nog niet gevallen en wist niet dat dit zou gebeuren. Ze dachten dat ze behoorlijk veilig waren. Hij zegt:

> Zie, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenvolken; diep veracht wordt u. De overmoed van uw hart heeft u bedrogen, hij die woont in de rotskloven, in zijn hoge verblijfplaats, hij die zegt in zijn hart: Wie zal mij neerhalen naar de aarde? Al verhief u zich als een arend, en al bouwde u uw nest tussen de sterren, ook vandaar zou Ik u neerhalen, spreekt de HEERE.
>
> OBADJA 1:2-4

Die hooggelegen woningen en rotsspleten enzovoort zouden mogelijk net zo hoog kunnen liggen als het nest van een arend. Maar ook als dat niet zo was, is dit een hyperbool. Dit is een overdrijving.

Zelfs dat — dat is natuurlijk onmogelijk. Dit soort taal wordt op een paar andere plaatsen gebruikt, eigenlijk op een interessantere manier dan hier. Want in Jesaja hoofdstuk 14 hebben we een profetie tegen de koning van Babel. En de koning van Babel wordt symbolisch Lucifer genoemd.

Nu zien wij Lucifer natuurlijk als een naam voor satan, maar de Bijbel noemt satan nooit Lucifer. Het woord Lucifer komt maar één keer in de Bijbel voor, en dat is in deze passage, waar het gewoon over de koning van Babel gaat. Sommige mensen denken dat hier niet alleen de koning van Babel wordt aangesproken. Hier wordt de duivel aangesproken, die als het ware de macht achter de koning van Babel is. Men denkt dus dat Lucifer, een term die Jesaja gebruikt om over de koning van Babel te spreken, ook op de duivel van toepassing is. Dat is een soort gevolgtrekking, hoewel de Bijbel nergens bevestigt dat het woord Lucifer naar de duivel verwijst.

Als je Jesaja hoofdstuk 14 bekijkt, zie je in vers 4 dat God tegen Jesaja zegt:

> dat u dit spotlied zult aanheffen op de koning van Babel, en u zult zeggen: Hoe houdt de onderdrukker op; opgehouden is de onderdrukking!
>
> JESAJA 14:4

En Hij geeft deze profetie tegen de koning van Babel, waarin ook deze uitspraak in vers 12 staat, Jesaja 14:12:

> Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken!
>
> JESAJA 14:12

Het woord Lucifer is eigenlijk een uitdrukking die dagster betekent. Het komt eigenlijk uit het Latijn.

5

Hoe Lucifer een eigennaam werd

De Hebreeuwse Bijbel, die is volgens mij in het Hebreeuws geschreven. Die werd vervolgens in het Grieks vertaald, in de Septuaginta. En later, naar ik meen in de vierde eeuw na Christus, als ik me niet vergis, werd de Vulgata, de Latijnse Bijbel, door Hiëronymus vertaald. Zo kwam de Bijbel de westerse kerk binnen, de Latijnse kerk, de Roomse kerk, die wij kennen als de Rooms-Katholieke Kerk, via de Vulgata, de Latijnse vertaling van de Bijbel.

In het Latijn is het Hebreeuwse woord dat Jesaja gebruikte dus Lucifer. Dat is het Latijnse woord. Het Hebreeuwse woord betekent dagster of morgenster. Om de een of andere reden, we weten niet waarom, kwamen de vertalers bij het vertalen van de King James Version uit het Hebreeuws in het Engels bij dit woord dagster. En in plaats

van het vanuit het Hebreeuws in het Engels te vertalen, behielden ze gewoon het Latijnse woord dat Hiëronymus in de Latijnse Bijbel had gebruikt, Lucifer. Ze behandelden het als een eigennaam, terwijl het waarschijnlijk niet zo bedoeld was.

Er was geen koning van Babylon die Lucifer heette, en toch is morgenster een term die later zelfs voor Jezus wordt gebruikt. Het is een soort koninklijke titel. Jezus is niet de koning van Babylon; Hij is beslist niet Lucifer. Maar een koning de morgenster noemen is eenvoudigweg een vleiende bijnaam voor een koning. De koning van Babylon wordt in het Hebreeuws dus de morgenster genoemd. De naam Lucifer is vanuit het Latijn in de Engelse tekst van deze passage terechtgekomen, en dat had waarschijnlijk niet moeten gebeuren.

Als je de King James of de New King James hebt, staat er inderdaad Lucifer. Heb je een andere moderne vertaling, dan staat dat er niet. Als je de New American Standard, de NIV of de English Standard hebt: geen enkele moderne vertaling zegt hier Lucifer. In plaats daarvan wordt het vertaald als morgenster, want dat is wat het betekent.

6

Hemelhoog verheven en neergeworpen

Dit is gericht tot de koning van Babylon, en in Jesaja hoofdstuk 14, vers 13 staat:

> En ú zei in uw hart: Ik zal opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen, ik zal zetelen op de berg van de ontmoeting aan de noordzijde. Ik zal opstijgen boven de wolkenhoogten, ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste. Echter, u bent in het rijk van de dood neergestort, in het diepst van de kuil!
>
> JESAJA 14:13-15

Nu, deze uitspraak van de koning van Babylon:

Ik zal mijn troon boven de sterren zetten. Ik zal boven de wolken uitstijgen.

Veel mensen zeggen: ‘Nou, geen enkele aardse koning zou zo denken. Dat moet een verwijzing naar de duivel zijn.’ Maar in werkelijkheid denken aardse volken soms wel zo. Edom blijkbaar ook. Het was een hyperbool. Het is een overdrijving. Maar Obadja zegt:

> Al verhief u zich als een arend, en al bouwde u uw nest tussen de sterren, ook vandaar zou Ik u neerhalen, spreekt de HEERE.
>
> OBADJA 1:4

Zelfs Jezus gebruikte die beeldspraak toen Hij sprak over een stad uit Zijn tijd, namelijk de stad Kapernaüm. In Mattheüs 11, vers 23 zei Jezus:

> En u, Kapernaüm, die tot de hemel toe verhoogd bent, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want als in Sodom de krachten waren gebeurd die in u hebben plaatsgevonden, dan zou het tot op de huidige dag gebleven zijn.
>
> MATTHEÜS 11:23

Ofwel Sheol. Nu, dit is hetzelfde wat God tegen Lucifer, de koning van Babylon, zei in Jesaja 14:12:

> Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken!
>
> JESAJA 14:12

Jezus zegt precies hetzelfde tegen Kapernaüm:

Ook al word je tot in de hemel verheven, je zult naar het dodenrijk worden neergehaald.

Dat is Sheol in het Grieks. Het is dus duidelijk dat dit beeldspraak is.

[Vertalersnoot: De spreker bedoelt dat Hades de Griekse tegenhanger van het Hebreeuwse Sheol is. In het voorgaande citaat en de daaropvolgende parafrase is Hades weergegeven met ‘hel’ en ‘dodenrijk’.]

Toch hadden de Edomieten, meer dan Babylon en meer dan Kapernaüm, hun nesten bij wijze van spreken werkelijk hoog in de rotsen. Ze zaten daar echt hoog, waarschijnlijk bijna zo hoog als de arend, zo niet even hoog als de arend. Maar wanneer hij zegt:

> Zie, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenvolken; diep veracht wordt u. De overmoed van uw hart heeft u bedrogen, hij die woont in de rotskloven, in zijn hoge verblijfplaats, hij die zegt in zijn hart: Wie zal mij neerhalen naar de aarde? Al verhief u zich als een arend, en al bouwde u uw nest tussen de sterren, ook vandaar zou Ik u neerhalen, spreekt de HEERE.
>
> OBADJA 1:2-4

is dat beslist dezelfde soort hyperbool die je in die andere passages over Babylon en Kapernaüm vindt.

7

Edom wordt geplunderd en verraden

Vers 5 zegt:

> Als er dieven bij u komen, of nachtelijke verwoesters — hoe zult u uitgeroeid worden! — stelen zij niet tot zij genoeg hebben? Als er druivenplukkers bij u komen, zullen zij niet een nalezing overlaten?
>
> OBADJA 1:5

Nu, dit vers is eigenlijk overgenomen uit Jeremia 49:9. Jeremia zei hetzelfde over Edom. Als er druivenplukkers waren gekomen, zouden ze genoeg nemen om zelf voldoende te hebben, maar ze zouden wat nalezing overlaten. Ze hadden niet de efficiënte oogstmethoden en dergelijke die wij tegenwoordig hebben. Als ze de druiven van de wijnstokken plukten, pakten ze de trossen, deden die in hun manden en gingen zo snel mogelijk verder. Maar hier zou een druif blijven hangen, of daar een heel klein trosje dat ze over het hoofd zagen.

De wet van Mozes zei dat wanneer de Joden hun druiven plukten, en ook wanneer ze hun tarwevelden oogstten, alles wat op de grond viel, een tarweaar of zoiets, of een aar die per ongeluk aan de halm bleef zitten, moest blijven liggen. Ze mochten er niet voor teruggaan. Dat wordt de nalezing genoemd. Die was bestemd voor de armen. Nadat de oogst had plaatsgevonden en de opbrengst van het veld en de wijngaard in grote lijnen was binnengehaald, konden de armen erdoorheen gaan, de nalezing oprapen, mee naar huis nemen en opeten. Dat maakte deel uit van de wet. Laat de nalezing voor de armen liggen.

Dat is de achtergrond van deze uitspraak. Als ze druiven hadden geplukt, zouden ze op zijn minst wat nalezing overlaten. De gedachte is echter dat de Babyloniërs, wanneer ze naar je toe komen, niets zullen overlaten. Het is niet zo dat ze de meesten van jullie zullen meenemen en een overblijfsel van jullie zullen achterlaten. Ze zullen jullie tot de allerlaatste meenemen. Ze zijn hebzuchtiger dan de meeste oogsters. De meeste oogsters zouden iets achterlaten, maar de Babyloniërs zullen niets overlaten. Dat is wat hij hier te kennen geeft.

Vers 6:

> Hoe is Ezau doorzocht, wat hij verborgen heeft, opgespoord!
>
> OBADJA 1:6

Ezau is hier Edom.

> Tot aan de grens hebben zij u gestuurd, al uw bondgenoten. Zij met wie u in vrede leefde, hebben u bedrogen, u overwonnen. Zij die uw brood eten, leggen een valstrik voor u. Er is geen inzicht in hem.
>
> OBADJA 1:7

Blijkbaar beschouwden Edom en Babylon zichzelf als bondgenoten toen Juda in handen van de Babyloniërs viel. Zoals ik al zei, trokken de Edomieten tussen de Babyloniërs mee naar binnen en plunderden de plaats. Degenen die met je in vrede leefden, waarmee de Babyloniërs worden bedoeld, zullen zich nu dus tegen je keren. Dit is wat er gebeurde toen de Babyloniërs kwamen en hen wegvoerden.

8

De wijzen van Edom en hun ondergang

> Zal het niet op die dag zijn, spreekt de HEERE, dat Ik zal ombrengen de wijzen uit Edom en het inzicht uit het bergland van Ezau? Uw helden, Teman, zullen ontsteld zijn, zodat ieder uit het bergland van Ezau wordt uitgeroeid door een slachting.
>
> OBADJA 1:8-9

Teman was een van de zonen van Ezau, en daarom is er een tak van de Edomieten die de Temanieten wordt genoemd.

Er is hier iets interessants aan die wijzen van Edom en van Teman, de Temanieten. In een van de oudste boeken van de Bijbel, mogelijk het oudste, het boek Job, woonde Job waarschijnlijk in het gebied dat Edom was. We weten niet precies waar hij woonde, maar hij was geen Jood, en er werd van hem gezegd dat hij de aanzienlijkste was van de mensen van het Oosten. Vanuit Israël gezien zou het eerstvolgende volk naar het oosten de Edomieten zijn. Van een van zijn vrienden wordt gezegd dat hij een

Temaniet was. Een van Jobs raadgevers, die kwam en uiteindelijk geen erg goede raadgever bleek te zijn, was Elifaz, de Temaniet. Teman was een van de zonen van Ezau.

Job was heel goed mogelijk een Edomitische leider. Sommigen denken dat hij een Edomitische koning of vorst was. Maar een van zijn vrienden was een Temaniet, en die zou dus ook uit Edom komen. Ze werden als wijzen beschouwd. Job en zijn vrienden waren niet zomaar doorsneeburen. Het waren filosofen. Bij de volken in de oudheid stonden filosofen en raadgevers vanwege hun wijsheid in hoog aanzien. Een raadgever die heel wijs was, stond als iemand bij wie je raad kon vragen bijna even hoog in aanzien als een profeet. Als je hun wijsheid hoort, is het bijna alsof je God hoort spreken.

Een van Davids raadgevers heette Achitofel. Hij was gewoon een wijs man. Hij was geen geïnspireerde profeet, maar ons wordt verteld dat Achitofel zo'n reputatie had dat Achitofel raadplegen, dus advies vragen aan Achitofel, was als het raadplegen van een godsspraak. Dat betekent dat het is alsof je met een profeet van God praat. Achitofel was zo wijs dat je net zo lief met hem zou praten als met God Zelf om wijsheid te krijgen, om raad te krijgen. Het was ongetwijfeld een overdrijving, maar zo stonden wijzen nu eenmaal in aanzien als ze heel wijs waren.

Salomo zei natuurlijk, toen God hem aanbood hem alles te geven wat hij maar wilde:

> Geef mij nu wijsheid en kennis, zodat ik voor de ogen van dit volk uitga en inga, want wie zou over dit grote volk van U kunnen rechtspreken?
>
> 2 KRONIEKEN 1:10

Later, in 1 Koningen hoofdstuk 4, staat er:

> De wijsheid van Salomo was groter dan de wijsheid van …
>
> 1 KONINGEN 4:30

En dan worden er verschillende minder bekende of onbekende wijzen uit die tijd genoemd, die de reputatie hadden grote wijzen te zijn. De schrijver van 1 Koningen zegt:

> En Salomo was nog wijzer dan zij.
>
> 1 KONINGEN 4:31

Het is dus interessant dat er zo'n klasse of zo'n beroepsgroep van mensen bestond die een soort filosofen, logici, raadgevers waren, die wijzen waren. Uit wat Jobs vrienden zeggen wanneer ze komen, blijkt heel duidelijk dat het filosofen waren. Het waren wijzen uit het Oosten. Waarschijnlijk waren het Edomitische wijzen. En er staat:

> Zal het niet op die dag zijn, spreekt de HEERE, dat Ik zal ombrengen de wijzen uit Edom en het inzicht uit het bergland van Ezau? Uw helden, Teman, zullen ontsteld zijn, zodat ieder uit het bergland van Ezau wordt uitgeroeid door een slachting.
>
> OBADJA 1:8-9

Obadja schreef dit lang na Job, dus hij spreekt geen vervloekingen of veroordelingen uit over Jobs raadgevers persoonlijk. Maar Jobs raadgevers behoorden waarschijnlijk tot de wijzen van Ezau of van Edom. Ze zullen allemaal worden uitgeroeid.

Het uitroeien van de wijzen wordt ook genoemd in Jeremia en bij sommige andere profeten uit het Oude Testament, in verband met de val van Juda. God zei:

> Ramp op ramp zal er komen, gerucht op gerucht zal er zijn. Zij zullen bij een profeet een visioen zoeken, bij de priester zal de wet verdwijnen, raad bij de oudsten.
>
> EZECHIËL 7:26

Dit wil zeggen dat wanneer een land onder Gods oordeel komt, Hij alle toegang tot wijsheid wegneemt die ze hadden. Wijsheid is iets wat in het Midden-Oosten zeer gewaardeerd wordt. Als je wijs bent, is het bijna alsof je een machtig krijgsman bent,

een dappere held. Je hebt een zekere status.

In sommige oordeelsprofetieën van de andere profeten, en ook hier, wordt dus genoemd dat God hun wijzen wegneemt. Zonder wijzen kon je niet echt een strategie uitstippelen. De koningen moesten met wijzen over strategie praten. Als de wijzen verdwenen waren, zou het volk geen strategie hebben om zichzelf te verdedigen.

9

Edoms geweld en Gods vergelding

Vers 10:

> Vanwege het geweld tegen uw broeder Jakob
>
> OBADJA 1:10

Daarmee wordt Israël bedoeld.

> zal schaamte u bedekken en zult u voor eeuwig uitgeroeid worden.
>
> OBADJA 1:10

En dat is ook gebeurd. Ze zijn er niet meer.

> Op de dag dat u aan de kant stond, op de dag dat vreemden zijn leger als gevangenen wegvoerden, buitenlanders zijn poorten binnentrokken en over Jeruzalem het lot wierpen, was ook u als een van hen!
>
> OBADJA 1:11

Daarmee worden Israëls poorten bedoeld.

Dus hij zegt: dit is je probleem. Je koos partij; je stond aan de verkeerde kant. Het was Babel tegen Juda, en jij koos de kant van Babel. Toen ze het lot wierpen over Jeruzalem, was het werpen van het lot vaak de manier waarop mensen grond en huizen verdeelden. Toen Israël voor het eerst Kanaän binnentrok, gebruikte Jozua zelfs het werpen van het lot om te bepalen welke delen aan welke stammen zouden worden gegeven, enzovoort. Hij heeft het erover dat Jeruzalem door de heidenen werd ingenomen, door de Babyloniërs. En ze wierpen het lot over wie dit huis zou krijgen, wie dit gedeelte van de stad zou krijgen. Hij zegt:

Je was net als een van hen.

Dat wil zeggen, je was als een plunderaar die dingen wegnam van je broedervolk, Jakob.

Vers 12:

> U had niet mogen toekijken op de dag van uw broeder, op de dag dat hij een vreemde voor u was. U had niet blij mogen zijn vanwege de Judeeërs op de dag van hun ondergang. U had geen grote mond mogen opzetten tegen hen op de dag van hun benauwdheid.
>
> OBADJA 1:12

Dat is de dag waarop hij leed.

> U had de poort van Mijn volk niet binnen mogen trekken op de dag van hun ondergang. U, juist u, had niet mogen toekijken bij het kwaad dat hem trof op de dag van zijn ondergang. U had uw handen niet mogen uitstrekken naar zijn leger op de dag van zijn ondergang.
>
> OBADJA 1:13

Er zit veel herhaling in die woorden:

Op de dag dat de ramp hen trof.

Je had dit niet moeten doen op de dag van hun rampspoed, of dat niet moeten doen op de dag van hun rampspoed, toen ze in feite hulpeloos waren. Je had hen kunnen helpen, maar in plaats daarvan maakte je misbruik van hun hulpeloosheid op de dag van hun rampspoed.

> U had niet op het kruispunt mogen staan om degenen van hen die ontkomen waren, uit te roeien. U had degenen van hen die ontvlucht waren niet mogen overleveren op de dag van hun benauwdheid.
>
> OBADJA 1:14

Toen mensen uit Jeruzalem voor de Babylonische invallers vluchtten, namen ze blijkbaar bepaalde routes. Dat waren de gebruikelijke reisroutes, met de kruispunten waar ze langs zouden komen. De Edomieten stonden daar. Ze lieten hen niet ontsnappen en leverden hen blijkbaar over aan degenen die hen gevangen wilden nemen. Ze lieten het niet alleen na om te helpen. Ze hielpen de verkeerde kant. Dat maakte God boos op Edom.

Er staat:

> Want de dag van de HEERE is nabij over alle heidenvolken; zoals u gedaan hebt, zal u gedaan worden; wat u verdient, zal op uw eigen hoofd terugkeren!
>
> OBADJA 1:15

De dag van de Heere komt dus over alle volken. Dat betekent niet dat alle volken tegelijkertijd zullen lijden. In het Oude Testament verwijst de uitdrukking ‘dag van de Heere’ naar de tijd waarin God een volk oordeelt. Elk volk komt uiteindelijk ten val, en wanneer een volk ten val komt, wordt dat gezien als Gods werk. God brengt hen ten val. Ze hebben hun tijd gehad. Hun dag is nu de dag van hun ondergang. Wanneer hij zegt:

Want de dag waarop de Heer alle volken zal oordelen, is dichtbij.

bedoelt hij niet alle volken tegelijkertijd. Elk volk heeft zijn eigen dag van de Heere, waarop God hen oordeelt. Deze keer is Edom aan de beurt.

> Want zoals u op Mijn heilige berg gedronken hebt, zullen alle heidenvolken voortdurend drinken; zij zullen drinken en slurpen; zij zullen worden alsof zij er niet geweest waren!
>
> OBADJA 1:16

Dat wil zeggen, blijkbaar vierden ze feest op de ontvolkte berg Sion nadat de Joden in gevangenschap waren weggevoerd.

Dat wil zeggen, ook vandaag de dag zijn de Edomieten alsof ze nooit hebben bestaan.

10

Israëls herstel en de verovering van Edom

> Maar op de berg Sion zal ontkoming zijn: die zal een heilige plaats zijn; zij die van het huis van Jakob zijn, zullen hun bezittingen weer in bezit nemen.
>
> OBADJA 1:17

Dat is natuurlijk Jeruzalem.

Er zal redding zijn.

Dat klopt. Zowel Joden als Edomieten werden weggevoerd naar Babylon. Maar God had door Jesaja en andere profeten beloofd dat die gevangenschap uiteindelijk zou eindigen. God zou Jeruzalem herstellen, en ze zouden de tempel herbouwen en

terugkeren. Daar wordt naar verwezen. God zal bevrijding brengen op de berg Sion, en die zal worden herbouwd. Het was in 539 voor Christus, toen Babylon viel voor de Meden en de Perzen.

> Dan zal het huis van Jakob een vuur zijn, het huis van Jozef een vlam, en het huis van Ezau zal tot stoppels worden; zij zullen tegen hen ontbranden en hen verslinden, zodat er geen ontkomene zal zijn voor het huis van Ezau, want de HEERE heeft gesproken!
>
> OBADJA 1:18

Het huis van Jakob en dat van Jozef staan hier voor de Israëlieten. Zij zullen een vlam zijn. Het huis van Ezau zal hun brandstof zijn en door hen worden verbrand. Dit verwijst ongetwijfeld naar het jaar 126 voor Christus, zoals ik al zei. Toen veroverde Johannes Hyrcanus, de Joodse leider, Edom. Het was maar ongeveer een eeuw daarna dat ze zo goed als ophielden te bestaan. Jeruzalem zal dus wraak nemen op Ezau, de Edomieten.

> Het Zuiderland zal het gebergte van Ezau in bezit nemen, en het Laagland het gebied van de Filistijnen; ja, zij zullen het gebied van Efraïm en het gebied van Samaria in bezit nemen; en Benjamin dat van Gilead.
>
> OBADJA 1:19

Let op, de Joden zullen terugkomen uit Babylon en deze gebieden weer in bezit nemen. De gebieden die ooit onder het gezag van de Filistijnen hadden gestaan en ooit onder het gezag van Ezau hadden gestaan. Deze verschillende gebieden waren voorgoed

veroverd. Hun gebieden zouden nu in handen van de Joden vallen wanneer die uit Babylon teruggebracht werden. En dat zou deel gaan uitmaken van het Joodse grondgebied. Er staat:

> En de ballingen van dit leger van de Israëlieten zullen dat wat van de Kanaänieten was, tot aan Zarfath in bezit nemen; de ballingen van Jeruzalem die in Sefarad zijn, zullen de steden van het Zuiderland in bezit nemen.
>
> OBADJA 1:20

Zarfath, daar in het noorden, is natuurlijk de plaats waar Elia naartoe was gevlucht voor Izebel. Hij was daar in Zarfath bij de weduwe verbleven.

> Verlossers zullen de berg Sion opgaan om het bergland van Ezau te oordelen, en het koningschap zal van de HEERE zijn.
>
> OBADJA 1:21

Deze redders, of ‘bevrijders’, zoals het ook vertaald kan worden, zullen naar de berg Sion komen. En dit verwijst ongetwijfeld naar de terugkeer van de ballingen uit Babylon om Jeruzalem te herbouwen. Ze zullen als het ware wraak nemen op het volk van Ezau, de Edomieten.

11

Het koningschap van Jezus Christus

Dat betekent eenvoudig dat er een opeenvolging van koninkrijken is. De Assyriërs vielen voor de Babyloniërs. De Babyloniërs vielen voor de Meden en de Perzen. Maar uiteindelijk zal God Zijn koninkrijk herstellen, dat met de Joden verbonden was. Dat was te zien toen ze uit Babylon werden teruggebracht en het Joodse volk werd hersteld.

Maar toen de Joden terugkwamen, zijn ze eigenlijk nooit meer een koninkrijk geworden. Toen ze uit Babylon terugkwamen, waren ze vazallen onder de Meden en de Perzen. Toen de Grieken vervolgens de Perzen overwonnen, waren ze vazallen onder de Grieken. Toen de Romeinen de Grieken overwonnen, waren ze vazallen onder de Romeinen. Onder de Romeinen werden ze vernietigd en sindsdien hebben ze niet meer bestaan als een natie met een koning.

De reden daarvoor is dat Jezus, toen Hij kwam prediken, zei:

> en Hij zei: De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie.
>
> MARKUS 1:15

En de laatste regel in Obadja is:

Het koninkrijk zal van de Heer zijn.

Op grond van passages als deze en vele andere hadden de Joden dus de verwachting dat God Zijn Koninkrijk aan Israël zou teruggeven. Dat gebeurde niet toen ze uit Babylon terugkwamen. Het gebeurde niet onder de Meden en Perzen, of onder de Grieken, of onder de Romeinen. Het gebeurde toen de Messias kwam en tot Koning werd uitgeroepen.

Bij Zijn hemelvaart, zo staat er in Psalm 110, zei God tegen Jezus:

> Een psalm van David. De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten.
>
> PSALMEN 110:1

En de Bijbel zegt dat Christus aan de rechterhand van God regeert over Zijn volk, dat Zijn Koninkrijk is. Het Koninkrijk is dus niet langer verbonden met de aardse natie Israël. Het is verbonden met iedereen die onderworpen is aan de Koning, Jezus. Eerlijk gezegd noemen we dat de gemeente, de verlosten, het volk van God, het lichaam van Christus. Zij zijn het Koninkrijk van de Heere.

Hoewel Obadja zich dus vooral richt op dingen in zijn eigen omgeving en dicht bij zijn eigen tijd, heeft hij, net als alle profeten, iets te zeggen over het Messiaanse Koninkrijk. Vrijwel alle profeten, zelfs de kortste profeet in het Oude Testament, hebben daar op zijn minst iets over te zeggen. Nadat de Joden in ballingschap waren gegaan, werd het Koninkrijk pas weer van de Heere toen Jezus kwam en Zijn Koninkrijk vestigde. Dit moet dus een verwijzing zijn naar het Messiaanse Koninkrijk van Christus.

Het laat zien dat de komst van Christus en de komst van Zijn Koninkrijk zozeer de kern vormden van Gods bedoeling met de geschiedenis, dat geen enkele profeet eraan kon ontkomen het te noemen, zelfs als ze het over iets heel anders hadden. De val van Edom staat zo ongeveer zo ver van het verhaal van Jezus en het Koninkrijk van God af als je je maar kunt voorstellen. En toch gaat het hele boek over het oordeel over Edom. Dat gebeurde trouwens honderden jaren voordat Jezus kwam. Maar het boek kan eigenlijk niet goed worden afgesloten voordat het vermeldt dat God Zijn Koninkrijk weer gaat vestigen. Hij zal weer over Zijn volk regeren. Zoals ik al zei, gebeurde dat eigenlijk pas toen Jezus kwam. En nu is het werkelijkheid, omdat wij Zijn Koninkrijk zijn. Wij zijn Zijn onderdanen. Dus genoeg over Obadja.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Maleachi 1:2
- Romeinen 9:13
- Maleachi 1:2-3
- Obadja 1:1
- Obadja 1:2-4
- Jesaja 14:4
- Jesaja 14:12
- Jesaja 14:13-15
- Obadja 1:4
- Mattheüs 11:23
- Obadja 1:5

- Obadja 1:6
- Obadja 1:7
- Obadja 1:8-9
- 2 Kronieken 1:10
- 1 Koningen 4:30
- 1 Koningen 4:31
- Ezechiël 7:26
- Obadja 1:10
- Obadja 1:11
- Obadja 1:12
- Obadja 1:13
- Obadja 1:14
- Obadja 1:15
- Obadja 1:16
- Obadja 1:17
- Obadja 1:18
- Obadja 1:19
- Obadja 1:20
- Obadja 1:21
- Markus 1:15
- Psalmen 110:1

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.